

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο

Ματωμένες γεπονίες-68

Εκείνη την ίδια μέρα το κρουολόγημα του καπετάν Ροκάκη χειροτέρευσε. Η Ασπασία εγκαταστάθηκε στο παράσπιτο με την Ελευθερία να τον φροντίζει. Η κυρα-Κατίνα ήταν άρρωστη και είχε αναλάβει εκείνη την ευθύνη του νοικοκυριού. Τακτοποίησε τις δουλειές και βγήκε στον κήπο. Άκουσε να πέφτουν πυροβολισμοί. Μάζεψε βιαστικά λαχανικά, πορτοκάλια και αβγά από το κοτέτσι. Έπιασε και ένα κοτόπουλο για να φτιάξει σούπα και έτρεξε σπιτι πανικοβλημένη. Κλείδωσε την πόρτα και τράβηξε για το μοδιστράδικο. Κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια. Κυριαρχούσε η αντάρα των ραπτομηχανών. Γύρισε πίσω. Δεν ήθελε να είναι αγγελιοφόρος μαύρων μαντάτων. Έφερε και το σκυλί μέσα και αμπάρωσε την πόρτα. Η Ελευθερία και ο καπετάνιος κοιμόντουσαν. Έριξε ξύλα στη φωτιά και έβρασε νερό. Ξεπουπούλιασε το κοτόπουλο και το έβαλε να βράσει. Το βράδι, βγήκε πάλι στον κήπο για να κλείσει μέσα τις κότες. Ψιλόβρεχε και φύσαγε δυνατός βοριάς. Είδε τις λάμπες στον ουρανό άκουσε τους κανονιοβολισμούς και τρομοκρατήθηκε.

Οι μοδίστρες ανέβηκαν επάνω αργά. Η αντάρα των ραπτομηχανών τις είχε μονώσει από την αντάρα του πολέμου. «Γίνεται πόλεμος έξω», είπε η Ασπασία. Ήταν κουρασμένες και αγχωμένες με το φόρτο της δουλειάς. Δεν μίλησαν. Έφαγαν σούπα και έπεσαν κατευθείαν για ύπνο. Ο Ηρακλής δεν είχε επιστρέψει ακόμη. Το πρωί η Ερμιόνη ρωτούσε ανήσυχη. Ήπιαν βιαστικά τον καφέ και επέστρεψαν στο ράψιμο. Μόνο δυο μισθωτές μοδίστρες, η Άννα και η Ουρανία, ήρθαν εκείνο το πρωί και έλεγαν ότι χθες έγιναν μάχες στην Αθήνα και σκοτώθηκαν άνθρωποι. Η Νικολέτα πρόβαρα μια καινούρια δημιουργία όταν ακούστηκαν ανδρικές φωνές. Έστρεψαν το βλέμμα τους και αντίκρυσαν μια οπλισμένη ομάδα με τις ξιφολόγχες επί των όπλων στραμμένες πάνω τους. Πάγωσαν από το φόβο τους και οι ραπτομηχανές σταμάτησαν.

- Ψηλά τα χέρια! φώναξαν. Μπα! Τι έχουμε εδώ; Το χαρέμι του Βενιζέλου! Κι όμορφες χανούμισσες, ε! Πουτάνες, πού έχετε κρυμμένα τα όπλα;

Τα μάτια τους έπεσαν στη Νικολέτα που έκανε πρόβα και καθώς σήκωσε τα χέρια φάνηκε το στήθος της. Ήταν όμορφη με τις ξανθές πλεξούδες στεφάνι στο κεφάλι της. Μια ξιφολόχη τις έλυσε. Στη συνέχεια της έσκισε τον σιπθόδεσμο και το δέρμα της. Κύλησε το αίμα βάφοντας τα άσπρα εσώρουχα και κείνη σωριάστηκε λιπόθυμη στο πάτωμα. Ροή αίματος έτρεξε από τα σκέλια της. Η κυρα-Μαρίκα προσπαθούσε να την συνεφέρει φωνάζοντας: «Νερό! Νερό!» Η Ερμιόνη άρπαξε την Ειρήνη που τσίριζε και σκέπασε το προσωπάκι της με την ποδιά της. Η Άννα έδωσε ένα ποτήρι νερό στη γιαγιά. Συμπα-

ραστέκονταν όλες τη λιπόθυμη Νικολέτα που αιμορραγούσε. Η Ουρανία σκούπιζε με βαμβάκι το αίμα που έτρεχε.

Οι ξιφολόγχες των κακοποιών βάλθηκαν να καταστρέφουν με μανία ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Κουρέλιασαν τα φορέματα, έσπασαν τους καθρέφτες, κατέστρεψαν τις βιτρίνες βλαστημώντας και βρίζοντας. Και εφόσον κατέστρεψαν τα πάντα άρπαξαν κάμποσες τρούμπες από μεταξωτά και βελούδινα υφάσματα και ξεκουμπίστηκαν κλωτσώντας ό,τι έβρισκαν μπροστά τους.

Σαν έφυγαν, οι κεραυνόπληκτες γυναίκες πήραν ανάσα. Η Ειρήνη σταμάτησε να κλαίει και έτρεξε στη μάνα της που είχε συνέρθει από τη λιποθυμία.

- Νικολέτα μου, ήσουν άγκυρος, παιδάκι μου; Να φέρουμε το γιατρό, είπε η γιαγιά. Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Η αιμορραγία κόπασε και η Ερμιόνη της έβγαλε το μισοτελειωμένο φόρεμα που έκανε πρόβα και τις άλλαξε τα ματωμένα εσώρουχα. Της φόρεσαν μια κιλότα ενισχυμένη με βαμβάκι και την ξάπλωσαν στον καναπέ.

Κοίταξαν γύρω τους την καταστροφή και ένιωσαν βεβλωμένες, κατεστραμμένες, εκμυδενισμένες. Η κυρα-Μαρίκα καταριόταν τους «επίστρατους» και άρχισε να μαζεύει τα οπασμένα γυαλιά από τους καθρέφτες και τις

βιτρίνες. Η Ερμιόνη κάθισε δίπλα στη Νικολέτα μαρμαρωμένη.

- Έλα, Ερμιόνη μου, να τα μαζέψουμε, παιδάκι μου. Θα μπορούσαν να μας έχουν σκοτώσει τα καθάρματα, είπε η μάνα της.

- Μας σκότωσαν, μάνα, είπε και σπκώθηκε. Κάμποση ώρα πριν, η Ασπασία άκουσε πυροβολισμούς και συνάμα μανιώδεις χτύπους στην πόρτα του σπιτιού. Έτρεξε να την ανοίξει και έμεινε άναυδη. Νόμισε ότι είχε μπροστά της Βούλγαρους. Όρμησαν μέσα αλλά δεν της έδωσαν σημασία. Φορούσε την ποδιά της κουζίνας και θα την θεώρησαν υπηρέτρια. Έκαναν πλιάτσικο σε όλο το σπίτι και κατέστρεψαν τα πάντα. Έπειτα πήγαν στο παράσπιτο. Ο Ασίκης χύμηξε πάνω τους και τον σίγησε το βόλι τους. Ο άρρωστος γέρος ξύπνησε σαστισμένος. Αντίκρυσε τις ξιφολόγχες στραμμένες πάνω του και έκλεισε τα μάτια.

- Παλιοκρητικέ, πουλημένη. Πού έχεις τα όπλα; Φτου σου, προδότη!

Τον έφτυναν όλοι με μανία. Πάνω από το κρεβάτι του κρεμόνταν το μακρύκανο τουφέκι. Ένας το ξεκρέμασε. Μεμιάς πετάχτηκε έξαλλος ο γέρος από το κρεβάτι και προσπάθησε να του το πάρει λέγοντας βραχνισμένα: - Είναι τιμημένο κειμήλιο της λευτεριάς.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Οι μοδίστρες ανέβηκαν επάνω αργά. Η αντάρα των ραπτομηχανών τις είχε μονώσει από την αντάρα του πολέμου. «Γίνεται πόλεμος έξω», είπε η Ασπασία. Ήταν κουρασμένες και αγχωμένες με το φόρτο της δουλειάς.